

ничество на папата му представяло твърде удобен случай да постигне желанието си безъ особени жертви. Папскитѣ легати искатъ отъ него миръ съ хърватитѣ, а той изказва готовностъ на това, ако римскиятъ първосвещеникъ признае царското му достоинство и му изпрати царски вѣнецъ и скиптеръ, а българската църква признае за автокефална и благослови българския патриархъ. Римската курия имала нужда отъ пълна свобода при закрепата на властта си въ Хърватско и Далмация и тя била готова на всичко, стига само да отстрани наличнитѣ прѣчки; за това споменатитѣ папски легати приели поставенитѣ отъ Симеона условия, защото самото дѣло по мира, както се каза, между българи и хървати било „изтъкмено“, т. е. били уговорени условията, оставало още да се изпълнятъ задълженията отъ дветѣ страни, които трѣбало да последватъ на скоро следъ това. Такова благоприятно изглаждане на българо-хърватскитѣ отношения въ 926 г. повдигнало духа на Симеона и отново възродило въ него надежда за изпълнение на неговия планъ спрѣмо Византия, а оттука и за постигане на заветната си цель; нему оставало сега само да получи очакваното отъ Римъ, за да може да обърне внимание къмъ южната си съседка.

Значението на мира съ хърватитѣ и последното писмо на Романа до Симеона. — Но какъ се отнесли въ Цариградъ къмъ новитѣ успѣхи на българския царь? Нѣма съмнение, че както началото на хърватската война, тъй и печалниятъ ѝ край сж радвали Романа и правителството му и сж закрепвали въ тѣхъ надеждата, че Византия е вече избавена отъ непримиримия български царь, защото такава една катастрофа, която постигнала Симеона, и самото му критическо положение ще го принудятъ найсетне да склучи миръ съ империята. Обаче 926 г. имъ показала, че радостъта била само за кратко време, а всичкитѣ имъ надежди, както и по-рано, останали напразно. Сношенията на Симеона съ папата захванали да внушаватъ страхъ на Романа и на правителството му: тѣ ясно видѣли сега, че многожеланото примирение на цариградската църква съ римската, което имъ струвало толкова морални и материални жертви, вмѣсто да обезопаси и избави империята, напротивъ, донесло полза за вѣчния ѝ врагъ; самиятъ миръ съ хърватския кралъ ги лишавалъ отъ постоянния имъ съюзникъ, а на когото тѣ тъй много разчитали въ случай на опасностъ откъмъ българитѣ; най-последно не по-малко страшна била за тѣхъ мисълъта, че сближението на Симеона съ Римъ може да повлѣче подире си отпадането на България отъ цариградската църква и, ако не подчинението ѝ, то поне преминаването ѝ къмъ римската. Но и това било малко. Симеонъ самъ наскоро следъ това напомнилъ на византийцитѣ за себе си и ги накаралъ да почувствуватъ, че той все още не се е отказалъ отъ Византия. За да подготви и улесни предстоящата война съ византийцитѣ, Симеонъ почналъ да размѣстя войскитѣ си въ окупиранитѣ крепости около Цариградъ, а на югъ на полуострова се изпращали нови войски, които се разпореждали тамъ до самата смъртъ на Симеона. Въ това сжщото време възстанали противъ ромейския императоръ и македонскитѣ славяни, които нападнали околноститѣ на Солунъ и ги опустошили. Тия нападения, очевидно, станали не безъ влияние и дори участието на Симеона, ако и да били отбити и дори двамата тѣхни князе били пленени отъ ромейтѣ, обаче накарали последнитѣ да мислятъ, че това възстание било само предвестникъ на нова много по-голяма война, а движението на българскитѣ войски по полуострова показали близостъта на тая война.

Ето доколко се измѣнили работитѣ за едно кратко време. Византия сега се намѣрила въ сжщото положение, въ каквото се намирала въ 922 г.;